

مختصر شرح ألفاظ الأذان (الجمعية)

**Мухтасари китоби "Шарҳи
лафзҳои азон"**

Мухтасари китоби "Шарҳи лафзҳои азон"

Кумитаи илмӣ вобастаи Ҷамъияти хидмат ба муҳтавои исломӣ ба забонҳо

Шарҳи лафзҳои азон

Кумитаи илмӣ вобастаи Ҷамъияти хидмат ба муҳтавои исломӣ ба забонҳо

Азон нидои илоҳист, ки мусалмон онро рӯзе панҷ бор мешунавад, бузургии Худоро ба ёдаш меорад ва ӯро ба сӯи некӣ ва наҷот даъват мекунад. Ин лаҳзаи иртиботи инсон бо Офаридгораш аст, ки дар он аз ғавғои дунё дур шуда, барои муноҷот бо Парвардигораш меистад.

Азон маъноҳои олиеро дар худ ҷой додааст, ки бо бузургдошти Аллоҳ оғоз шуда, бо даъват ба намоз хотима меёбад, ки дар он мусалмон оромиши худро меёбад.

Калимаҳои азон:

Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар, Аллоҳу акбар.

Аллоҳу акбар

Лафзи Ҷалола: "Аллоҳ" ба маънои Маълум, яъне Маъбуд (Парастидашуда) аст ва он номи Парвардигори Офаридгор, ҷалла ҷалолуҳу, мебошад. Ҳамаи номҳои илоҳӣ тобеъ ва сифати Ӯ ҳастанд. Аллоҳ Ягона ва Якҷа, ки на зодааст ва на зода шудааст. Ӯ Офаридгори осмонҳо ва замин аст.

"Аллоҳу акбар", яъне Аллоҳ бузургтар аз ҳама чиз аст ва гиromитар аз он аст, ки ба Ё чизе нисбат дода шавад, ки сазовори ҷалолу камоли Ё нест.

Аллоҳу Акбар... Ин ибора ба мусалмон ёдовар мешавад, ки ҳеҷ чиз дар ин зиндагӣ набояд ёро аз Офаридгораш ғофил созад ва инсон бояд дар зиндагии худ мувофиқи ирода ва шариати Худо амал кунад, на бар асоси ҳавову ҳавас ва шаҳватҳои худ. Зеро Аллоҳ аз ҳар чизе, ки дар дунёст, бузургтар аст.

Ашҳаду ан ло илоҳа иллаллоҳ, Ашҳаду ан ло илоҳа иллаллоҳ. (Шоҳиди медиҳам, ки нест маъбуди барҳақ магар Аллоҳ, Шоҳиди медиҳам, ки нест маъбуди барҳақ магар Аллоҳ)

Шоҳиди медиҳам, ки нест маъбуди барҳақ магар Аллоҳ

Ин шаҳодати аввал аст ва маънояш иқрор ба он аст, ки Аллоҳ офаридгори ҳама чиз, Парвардигор, Подшоҳ ва Тадбиркунандаи он аст ва Ёст, ки бояд танҳо ибодат карда шавад, на ғайри Ё. Ва ин ки ҳеҷ маъбуди барҳақе ҷуз Аллоҳи ягона нест, Ё ягона аст, шарике надорад, фарзанде надорад ва ҳамтое надорад. Пас ибодат набояд барои ғайри Аллоҳ анҷом дода шавад ва набояд аз ғайри Аллоҳ дуо хоста шавад.

Ин бузургтарин шаҳодат додан дар ҳастӣ ба ҳисоб рафта, асли имон дар тамоми рисолатҳои

илоҳӣ мебошад. Тамоми паёмбарон (алайҳимуссалом), аз Нӯҳу Иброҳим ва Мӯсову Исо то Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) қавмҳои худро ба иқрор, қабул ва имон овардан ба ин ки "нест маъбуди ба ҳақ ҷуз Аллоҳ", даъват намуданд. Он калимаест, ки Аллоҳ махлуқотро ба хотири он офарид, паёмбаронро барои иқрори он фиристод ва китобҳои барои баёни он нозил кард ва бихиштро подоши касе қарор дод, ки онро холисона аз қалбаш мегӯяд.

Аз барои ин калима мардум аз қабрҳои барангехта шуда, дар рӯзи қиёмат ҳисобу китоб карда мешаванд, ҳар касе, ки бар он зиндагӣ кард ва бо он ҳаёташро хатм намуд, ба растагории бузург ноил шудааст ва ҳар касе, ки онро рад кард ва ба забон наовард, сазовори ҷовидона дар ҷаҳаннам мондан мегардад.

Ашҳаду анна Муҳаммадан расулulloҳ, Ашҳаду анна Муҳаммадан расулulloҳ. (Шоҳиди медиҳам, ки Муҳаммад расули Аллоҳ аст, Шоҳиди медиҳам, ки Муҳаммад расули Аллоҳ аст)

Шоҳиди медиҳам, ки Муҳаммад расули Аллоҳ аст

Маънои ин шаҳодат он аст, ки мусалмон гувоҳӣ диҳад, Аллоҳ Муҳаммадро ҳамчун хотимадиҳандаи паёмҳои илоҳӣ ва расонандаи паёми Парвардигораш ба сӯи мардум

фиристодааст. Ва ин ки мусалмон яқин дошта бошад, ки ҳеҷ роҳе барои ибодати Аллоҳ ва даст ёфтан ба ризоияти Ё вуҷуд надорад, магар бо гувоҳӣ додан ба паёмбарии Расул (саллаллоҳу алайҳи ва саллам), пайравӣ ва иқтидо намудан ба ӯ ва ибодат кардани Аллоҳ тибқи шариате, ки Паёмбар Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) расонидааст.

Ҳамчунин ин шаҳодат дар бар мегирад, ки Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) барои бозгардонидани мардум ба сӯи тавҳид омадааст, ҳамон гуна ки пеш аз ӯ Иброҳим, Мӯсо ва Исо (алайҳимуссалом) анҷом дода буданд. Ё фиристодаи Парвардигори оламиён аст ва ҳамон роҳеро паймуд, ки ҳамаи паёмбарон дар расонидани паёмҳои Парвардигорашон паймуда буданд, бо ин тафовут, ки баъд аз ӯ дигар паёмбаре нест.

Ҳайя ғалас-салот, Ҳайя ғалас-салот.

Ба суи намоз бишитобед, ба суи намоз бишитобед

Ба суи намоз бишитобед

Маънои ҷумла: Эй муъминон, ба ибодати Парвардигоратон рӯй оваред, зеро Ё омурзандаву меҳрубон аст, тавбаро қабул мекунад ва аз гуноҳон дармегузарад.

Ин нидо ва ёдоварӣ барои муъминон аст, ки вақти истоданашон дар назди Парвардигорашон дар намоз фаро расидааст.

Ҳайя ғалал-фалоҳ, Ҳайя ғалал-фалоҳ.

Ба суи наҷот бишитобед, ба суи наҷот бишитобед

Ба суи наҷот бишитобед

Растагорӣ яъне розигӣ, комёбӣ, саломатӣ ва наҷот дар дунё ва охират.

Аз маъноҳои он ба даст овардани розигии Аллоҳ, ворид шудан ба биҳишт ва наҷот ёфтан аз оташи дӯзах аст, зеро касе ки имон овард ва намоз гузошт, ҳамоно растагор шудааст ва касе ки растагор шуд, наҷот ёфта, ба зиндагии ҷовидонӣ дар биҳишт даст ёфтааст.

Аллоҳу акбар Аллоҳу акбар, Ла илоҳа иллаллоҳ (Аллоҳ бузург аст, Аллоҳ бузург аст, нест худое ба ҳақ ҷуз Аллоҳ)

Хотима бо такбир ва тавҳид

Азон бо такрори ҷумлаи "Аллоҳу акбар" ва таъкиди "Ло илоҳа иллаллоҳ" хотима меёбад. Ин ду ҷумла таъкиде бар маонии пешин буда, меҳвари вучуди башарӣ бар онҳост. Ин ҳақиқат, ҳар қадар замон тӯл кашад ва ҳодисаҳо пайиҳам оянд, тағйир ва табдил намеёбад. Он ҳақиқат ин аст, ки Аллоҳ аз ҳар чиз бузургтар аст, Аллоҳ маъбудӣ барҳақ аст, танҳо ӯ сазовори ибодат мебошад ва ибодати ғайри ӯ ботил аст.

Хотима:

Азон на танҳо як нидо барои намоз аст, балки он нидоест ба сӯи растагорӣ, комёбӣ ва муваффақият. Он паёмест, ки ҳар рӯз панҷ

маротиба дар масҷидҳо такрор мешавад, то дилҳоро бедор созад ва ба ёдамон оварад, ки Аллоҳ наздик аст.

Қалби худро ба рӯи имон боз кун ва бигӯ: “Ашҳаду ан ло илоҳа иллаллоҳ ва ашҳаду анна Муҳамадан расулуллоҳ”, ба раҳмати Аллоҳ дохил мешавӣ, дар дунё саодатманд мегардӣ, дар охират наҷот меёбӣ ва рӯзи қиёмат дар зумраи муъминон маҳшур хоҳӣ шуд.

Феҳраст

Мухтасари китоби "Шарҳи лафзҳои азон"	2
Шарҳи лафзҳои азон	2

tg504v1.1 - 06/09/2026